

ХРИСТИЯНСКО ОБЩЕНИЕ И ОТНОШЕНИЕ

„Молеци се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки будри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии“ (Еф. 6:18)

Може да спечели войната, ако...

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС

Фил. 2:16

„... като явявате словото на живота“ (Фил. 2:16).

Преди много, много години, в една далечна страна, живял цар. Този цар бил силен, благороден и уважаван от всичките си поданици. Това уважение се дължало най-много на неговата достъпност. Утово да посрещне всеки, да изслуша и дискутира проблемите му. Колкото повече време прекарвали хората с него, толкова повече опознавали огромната му любов и състрадание, стремежа му към справедливост, милосърдното му сърце - винаги готово да прости.

Един ден, царят бил на война срещу най-големия си враг. Имало ги всички онези, типични за войната, бойно поле, сражения и т.н. Но

**Царят можел само
да гледа
и да се надява.**

най-успешната бойна стратегия на неговия противник нямала нищо общо с оръжията. Не, това не били и характерните ръкопашни схватки или нещо подобно. Тихомълком - с помощта на слухове - неприятелят

разбил връзката, общуването между хората и техния цар.

Царят бил напълно наясно с тази тактика. Той наблюдавал как поданиците му все по-рядко говорели с него. Един ден решил да напише нещо като указ. Всъщност, това било по-скоро писмо. В него той разказал за голямата си любов към тези хора. Отново и отново, той наблегнал на това колко ги ценя и какво е готов да направи за тях. Той знаел, че войната ги обезкуражава, но и знаел, че те ще победят - необходимо е само да прочетат писмото му и да продължат да говорят с него. Царят можел само да гледа и да се надява: ще го послушат ли хората, ще му се подчинят ли, или все така ще се отдалечават от него?

Някои се вслушали в съвета и положили усилия да прочетат писмото му отново и отново, посещавали ежедневно царя си. Те оставали изненадани, че колкото повече време прекарвали с него, толкова по-безопасен изглеждал противникът. Надеждата отново изпълнила сърцата им. Други обаче, не си направили труда да прочетат писмото. „Да бе, да,“ подигравали се те - как ли пък не - с какво ще ни помогнат във войната разговорите ни с царя! Ние трябва да отидем на бойното поле и да се сражаваме с врага. Само така можем да го победим - изправени лице в лице с него, а не на чаша чай и бисквити с нашия цар.“ Но тези хора скоро открили, че животът на бойното поле е доста тежък. Силата им постепенно се изчерпала, а надеждата бавно, но сигурно напуснала сърцата им.

ЧЕРНО НА БЯЛО

Еф. 6:18

Традиционно се приема, че Посланието на Ефесяните е писмо, написано от Павел до християните в Ефес. Някои изследователи не са съгласни с това. При внимателен прочит на гръцките оригинални ръкописи, се вижда, че фразата „до ефесяните“ не е включена. Съществуват обяснения, че посланието е първоначално замислено до църквата в Лаодикия, или писмо до различните църкви в областта.¹ В текста не намираме никакви други проблеми. Тук не откриваме и конфликт между евреи и езичници, както например в книгата Римляни.

Конкретният текст, който разглеждаме, говори за молитвата като част от Божието оръжие, което ние от своя страна трябва да използваме срещу мрачните властители и власти на този свят. В този откъс се долавя чувство на общност, съпричастност. Авторът

кани своите читатели да се молят не само за себе си, но също и за другите светии, за останалите в общността. По това време и в тази култура, хората не гледали на себе си като на самостоятелни личности, а

като неделима част от група. На семейството се гледало като цяло, а не сбор от индивидуалности. В посланието се набляга на това - един от начините за затвърждаване на съпричастието, заздравяване на връзките в общността, е молитвата.

Един от елементите, които допринасят най-много за нашата вяра, е фактът, че ние притежаваме силата на молитвата като средство за общение с нашия Бог. Той не само чува, но и отговаря на молитвите ни. Това не е някакво явление, ограничено в рамките на група от хора. Всеки разумен човек има възможността да се обърне към любящия Бог, който жадува да помогне на Своите деца в борбата със злото по този свят.

Молитвата е посредник, който ни позволява да общуваме с Бащата, а от Своя страна и Той може да ни отговори, ако желаем. Но ние трябва винаги да бъдем нащрек за злото, да държим сърцата и очите си винаги насочени към небето, за да чуваме и разбираме всичко, което ни казва Господ. Бог ще ни отговори в подходящия момент, ще ни измъкне от трудностите.

**Един от начините
за заздравяване на
връзките в общността,
е молитвата.**

1. Пол Актемайър, Джоел Грийн и Мариана Мел Томпсън, Новият завет: литература и теология, 2001, стр 378.

2. Пак там, стр 377.

СЪРЦЕТО НА ПРОБЛЕМА

Пс. 119:9, 11; Марко 13:33; Еф. 6:17-24; 2 Тим. 3:15-17; 1 Петр. 5:8

Изчерпали ли са се посланията на Павел?

Ако има някаква част от писмата на Павел, която читателите са склонни да игнорират, то това е техният край. Той винаги започва със задълбочени теологични размишления. „Ефесяните“ не прави изключение в това отношение. В първата глава четем за Великата Божия тайна, която вече е разяснена. Бог възнамерява да постави всичко във Вселената под ръководството на Исус Христос (Еф. 1:9, 10). Павел продължава нататък, като обяснява как всичко това се изпълнява, в някаква степен и от църквата - Христовото тяло. Чрез тази велика загадка стените и пречките между Бог и хората, както и между самите хора, рухват на земята.

След толкова предизвикателна теология, ние очакваме посланието на Павел да завърши с някакво блестящо заключение. Както и в повечето писма на Павел обаче, „Ефесяните“ завършва по доста по-банален начин - с многобройни, но кратки съвети и лични поздравявания.

Според някои, тези съвети били нещо обичайно за всички учители от онова време. Павел просто оставя настрана собствените си размишления и се обръща към традицията, дори и тя да е в противоречие с теологията за милостта, която

**Посланието завършва с
действителни хора, които
се поздравяват.**

той е разглеждал в ос- новната част на писмата си.

Истината е, че тази представа е абсолютно погрешна. На практика, Павел освен теолог, е и пастор - дълбоко

загрижен за истинския живот на общността, на която служи и обича. Съветите в края на книгата са единственият подходящ отговор на Божията милост. Ето тук теологията придобива реални измерения. Ако съветите, наставленията, удъха ПРЕДИ благодатта, щяха да имат съвсем друго влияние. Тогава щяха да са обикновени, груби заповеди. Но те са СЛЕД благодатта, милостта. Както Павел казва в Ефесяни 2:8-10, ние сме спасени само по Божия благодат. Нямаме никакъв повод за самохвалство. Но нък сме спасени за добри дела. Благодатта е елементът, който прави разликата в живота. Последните няколко стиха на „Ефесяните“ ни помагат да видим тази разлика на практика.

Словото и молитвата

Павел съветва християните да се облекат в Божието всеоръжие. Това включва шлема на спасението - Божият безвъзмезден дар, както и меч на Духа - Божието слово (Еф. 6:17). Чрез словото и силата на Святия Дух, ние опознаваме Бога, разбираме какво е направил за нас и получаваме наставления как да живеем живот в съгласие с Неговия план за живота ни.

В допълнение, Павел показва колко важно за израстването на християнина, е постоянното общуване с Бог в молитва. Всъщност, изненадващо е колко много казва Павел за молитвата, в тези няколко съвета. Ето някои от тези неща, събрани само в два стиха, Ефесяни 6:18, 19:

1. Трябва да се молим в Духа. Това означава, че ние осъзнаваме зависимостта си от Божия Дух, който ни показва как да се молим и за какво.

2. Трябва да се молим редовно и при всякакви обстоятелства. Молитвата не е просто ритуал, а постоянен начин на живот. Живот, в който ние приканваме Бог да бъде с нас във всичко, което вършим.

3. Има различни видове молитва. Павел не изброява всичките, но приканва християните да използват всеки от тези видове. Той все пак ни дава и примери за някои от тях.

4. Отправянето на молби към Бог е напълно основателно. Има хора, които смятат, че това е проява на егоизъм. Ако единствената цел на общуването ни с Бог, е да искаме разни неща от Него, то това наистина би било егоистично. Но Павел вярва, че Господ се интересува от целия ни живот и затова е справедливо да имаме правото да го помолим за някои наши специфични нужди.

5. Павел говори и за ходатайствената молитва. Той приканва читателите си да се молят за всички светии и за него самия. Бог със сигурност знае нуждите на всеки от нас и се грижи за тях. Но въпреки това, Той иска да се молим за тях.

Цялостната картина, която се формира пред нас, представя един постоянен диалог с Бог за нашия живот и грижата ни за околните и Божието дело на този свят.

Свидетелство

Едно от специфичните неща, за които Павел приканва читателите да се молят, е той да може да разпространява добрата вест. Цялото му сърце е насочено към Божието дело по този свят, за да може евангелието не само да достигне до всеки, но и да се изпълни в живота му. Той иска да има дързост, смелост в това свидетелстване. Ученията на Павел, не са просто интересни теми за разискване на интелектуалците. Те са жизненоважно послание, което светът има нужда да чуе.

Общност

Великата загадка на евангелието, което Павел разкрива на ефесяните, не е само теория - някаква пясъчна кула. Тя става реалност, когато християните се събират и преживяват заедно единството и любовта, за които говори Павел. Затова посланието завършва с действителни хора, които се поздравяват, молят се един за друг и взаимно се окуражават. Един от приятелите на Павел, Тихик, ще дойде да служи в тяхната църква, за да помогне и заячки общността. Точно тук, ученията на Павел постигат целта си. Основната цел е службата и християнската общност, единство.

Заклучение

Посланието на Павел не завършва със славна, велика кулминация. Но ще бъде ужасна грешка, ако помислим, че писмото излиза от рамките на задълбоченото изследване и преминава в тривиални съвети и поздравии. Истинската кулминация в учението на Павел е реалността на всекидневното християнство в църквата. Посланието на Павел става истинско, живо, когато християните слушат Божието слово, молят се един за друг, свидетелстват и намират окуражение и съпричастие в църквата. „Ефесяните“ завършва с напомняне, че теологията на Павел не е просто интересна идея. То е слово на живот, дава резултат в живот, изживян във вяра и постоянна връзка с Христовото тяло, църквата.

КАК МИСЛИТЕ?

1. Ако Бог знае всичко и е безкрайно загрижен за всички живи същества, защо иска от нас да се молим за другите хора?

2. Павел умолява читателите си да се молят той да свидетелства смело и дръзновено. Но всъщност, изглежда, че Павел по природа е доста смел човек. А какво да правя аз, ако съм срамежлив? Трябва ли всеки ние да свидетелстваме с дръзновение, без притеснение, по същия начин като Павел?

СВИДЕТЕЛСТВО

Еф. 6:17, 18

Преди няколко години бях на лагер с приятели от "AMiCUS". Добре си спомням едно наше занимание. Играхме на игра, наречена "Аг или рай", единственото правило в играта беше да избираш.

Играта беше много лесна. Завързваха ни очите и след това някой ни повеждаше за ръка. Към всеки играч бяха прикрепени поне по двама души - един, който да те заведе към небето и друг, който те отвеждаше към ада. Но въпросът беше, как да разбереш кой те заблуждава и кой се опитва да те спаси?

Тази игра ме накара да осъзная нещо за моята вяра, за събитията, които предстоят и за моите слабости като християнин.

Като грешници, очите ни са вързани, ние сме заслепени от греха. Нашето положение ни отвежда по грешен път и понякога се препъваме и падаме на земята. Друг път, ние се страхуваме, не знаем какво става и си стоим на мястото, не предприемаме нищо, защото се притесняваме от това, което ни предстои. Много често забравяме да помолим за

**Господ е обещал
никога да не оставя
гецата си.**

Божията помощ и губим доверие в обещанията Му.

Този свят не е безопасно място; врагът си служи с изкушения и заблуди, за да унищожи Божиите деца. Дори да мислим, че сме много верни, ако пренебрегваме постоянната си връзка с нашия Баща и Спасител, ние ще се пречупим под влияние на греха. Господ е обещал никога да не оставя Своите деца и да ни избави от нашата слабост, предизвикана от греха. Той продължава да търси контакт с нас и да ни казва какво трябва да правим. Като поддържаме постоянно общуването си с Него чрез задълбочени молитви и изследваме Словото Му, ние ще знаем как да как да останем в безопасност в този свят и да се подготвим за небето.

Ефесяни 6:17, 18 казва: "Вземете също за шлем спасението и меч на Духа, който е Божието слово; молещи се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии". Неговият път е най-сигурният, нищо не може да ни навреди ако вървим и общуваме постоянно с Него. Господ никога не би ни изоставил. Изцяло от нас зависи да останем до Него, както и да пазим Словото Му в своите умове, сърца и живот.

Все още, единственото правило е да изберем.

Как да станем добри посланици

ИМА КАК

Еф. 6:17-24

Когато става въпрос за взаимоотношения между държави, съществуват поне два подхода - война или дипломация. Когато една страна има враг, се подготвя добре и тръгва на война. Ако друга страна все още не е решила да бъде съюзник или враг, най-добре е да подходи с дипломация. Трябва да се действа внимателно и тя да бъде убедена по пътя на логиката.

Като християни, ние сме призвани не само да вземем оръжието (включително шлема на спасението и меча на Духа), за да надделеем над силите на дявола. От нас се иска да бъдем и Негови посланици и чрез молитва да подкрепяме тези, които вече водят войната на страната на Христос. Ето какво можем да направим, за да бъдем добри посланици:

1. Да се молим постоянно и за всичко! Павел съветва ефесяните да се молят: - в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба..." (Еф. 6:18). Бог иска от нас да не крием нищо, а да споделяме всичко.

**Бог не очаква от нас
да правим
всичко сами.**

2. Да бъдем нащрек и да се молим за останалите посланици. Бог очаква от всички нас да предадем евангелието Му на целия свят. Освен това, Той е избрал учители, пастори и евангелизатори за специални задачи. Те се нуждаят от подкрепа и сила, за да чуват това, което Господ иска да им каже. Повече от всичко останало, те имат нужда от кураж, за да предадат Неговата вест.

3. Да се вслушваме в съветите на опитните посланици. Бог не очаква от нас да правим всичко сами. Той ни дава помощта, вдъхновителите и наставниците, от които имаме нужда в работата си. Господ изпрати Павел като свой посланик в Древния свят. Чрез него по-късно, беше изпратен Тихик - друг опитен посланик, който да подпомага израстването на вярващите в Ефес. Много полезно е, да се вслушваме в съветите на по-опитните и мъдри от нас.

КАК МИСЛИТЕ?

1. Как можем да преценим дали един посланик наистина е мъдър и дава правилни съвети?

2. Как да разберем кога да използваме дипломация и кога да водим духовна борба?

МОЯТА ГЛЕДНА ТОЧКА

Пс. 119:9; Еф. 17; 18; 1 Петр. 5:8

Общуването е основна част от взаимоотношенията - понякога, дори само защото е забавно. В училище или на работа - ние си говорим с приятелите за възможно най-абсурдните неща, като например, какво се е случило на лагера преди четири години, или развитието на действието в любимия ни сериал... Разбира се, обсъждаме и по-сериозни теми като работа, училище, проблемите на взаимоотношенията и вярата. Дори когато общуваме, без да говорим, или разговорното е съвсем малко, ние продължаваме да общуваме - понякога дори на по-високо ниво, без думи. За да бъде пълноценно общуването, в него трябва да има разнообразие.

Има хора, които твърдят, че общуването на християните с Бог, трябва да напомня повече връзката между дете и родител, а не приятелство, тъй като двете страни не са равнопоставени. Това, може би, е вярно. Но, от друга страна, истинското общуване между деца и родители не изключва и гореспоменатите отношения - леко безсмислени, по-сериозни, негласни. Защо тогава да не комуникираме с нашия Бог по същия начин? Когато двама души

**Общуването в една
връзка трябва да бъде
двупосочен процес.**

се запознаят и искат да се опознаят по-добре, те трябва да общуват редовно. Същото се отнася и за взаимоотношенията ни с Бог - за да са успешни, трябва да бъдат постоянни, честни и двупосочни.

Четенето на Библията играе много важна роля в този процес. Един от начините Бог да ни говори с думи, е чрез четенето на някои "безсмислени" истории от миналото. Господ ни разказва историята за "Своя човек", Давид, който пасял овцете на баща си. Нападнал ги голям звяр, който се опитал да отмъкне една от тях. Давид не позволил това да се случи - ударил звяра с камък. Библията разисква и по-сериозни теми, като например Божието предупреждение за капаните на неприятеля. 1Петр. 5:8 предупреждава, че дяволът обикаля като рикаещ лъв, търсейки кого да погълне, затова трябва да сме винаги внимателни и съсредоточени. (Сега като се замисля, може би историята на Давид не е толкова безсмислена...) Бог е разкрил в Библията и как можем да бъдем нащрек. Псалм 119:9 показва, че хората могат да се запазят чисти, като следват Божието Слово. Това ни показва, че когато четем Библията, трябва да осъзнаваме, че тя е Божият глас, който ни говори. Точно, както когато внезапно се сетим за някой стих от Библията.

Както споменах по-рано, общуването в една връзка трябва да бъде двупосочен процес. Това означава, че ние трябва не само да чуваме Божия глас чрез четене и слушане на Писанието Му, но от своя страна да общуваме честно с Него на всяко време с всякаква молитва и молба". Молитвите ни не бива да бъдат само напрегнати, тежки, сериозни. Ние можем да кажем всичко на Бог, независимо колко глупаво ни се вижда, точно както е и между приятели. А понякога, дори не е нужно да говорим, за да изразим най-дълбоките си страдания. Ако искаме да изградим здрава връзка с Христос, общуването ни не трябва да напомня едностранна улица. По-скоро, трябва да е нещо като постоянно и силно натоварен, двупосочен път. Това значи да слушаш, после да говориш, после пак да слушаш... говориш... слушаш.

Комплект за оцеляване

ИЗСЛЕДВАНЕ

Еф. 6:10-24

С ДВЕ ДУМИ

Павел завършва посланието си към ефесяните с няколко, жизненоважни за всеки християнин, съвета. Той използва военната терминология - казва на вярващите да облекат "Божие тооръжие" (Еф. 6:11), за да устоим на "хитростите на дявола". Съветва ни да се молим по "всяко време с всякаква молитва и молба" (стих 18), включително и един за друг. Павел набляга и на нуждата от "меч на Духа" (стих 17), който е Божие слово. Можем да останем силни и да служим на околните само чрез Божията сила, която имаме в Библията и молитвата, и чрез вяра в изкупителния план.

А ЗАЩО НЕ?

- Направете анкета сред няколко християни, попитайте ги "Как чувате Бог, как Ви говори Той?"
- Научете няколко стиха от Библията, които да Ви помагат в моменти на обезкуражение и изпитания.
- Помолете някой приятел да ви изкрещи нещо в едното ухо, докато друг ви шепне на другото. Обсъдете "шума" в нашия живот, който ни пречи да чуваме Божия глас.
- Направен списък на 20 неща, за които сте молили Бог. Помислете как Той ви е отговорил.
- Изберете си духовна песен и си я припаяйте през целия ден.
- Помолете се на Бог без да говорите - използвайте жестове, мимики, нарисувайте нещо, снимайте и т.н.
- Напишете писмо, е-mail, до пастор, учител, проповедник, християнски музикант, студент, мисионер. Кажете му, че ще се молите за него.
- Загледайте се в някое красиво място в природата и се опитайте да чуете какво ви казва Бог чрез своето творение.